

Megnyitó beszéd karácsonya ünnepélyre

Meleg szeretettel üdvözlöm a megjelent kedves közönséget, felnőttest, gyermeket, ajándékozót és ajándékot várót egyformán.

Karácsony az egész világon általános örömnap. Mennyi öröm, boldogság fűződik karácsony estéjéhez, amikor az édes kis Jézus ragyogó fényzőnben leereszkedik a csillagragyogású égi mezőkről, hogy angyalkáival lehozza a szeretetet, a vidám boldogságot, a békét, hogy a mai szomorú, küzdelmes, nyomoruságos világba, legalább néhány napra, derűt, megnyugvást varázzoljon. De jó lenne, ha valóra válna Szabolcska Mihály mondása: „*Bár karácsony lenne mindig!*“ De szép lenne, ha a karácsonyi szeretet, béke megvalósulna, állandósulna, ha nemcsak ideig-óráig pihenének el a gyűlölködő, meg nem értő, egymást bántó szavak, cselekedetek, hanem egész életünket áthatná a tiszta szeretet lángja. A mi szerencsétlen, boldogtalan korunk elsősorban a *szeretet* után *sóvárog!* Szeretet, megértés kell minden szívnek, akár gazdag, akár szegény. Szeretet legyen minden szívben, szeretet legyen a család tagjai közt, szeretet a falu és város közt, szeretet az egész állami életben. Sőt szeretet legyen a vallások között is. Mily gyorsan megjavulna az egész világon az élet, ha a karácsonyi szeretet uralkodna mindég, mindenben, minden szívben! E rövid szó: „*Karácsony*“, oly sok édes reményt takar, annyi szép emléket idéz fel nekünk, akik még a békeévek, szép, derűs karácsonyait ismertük. Valami csodálatos varázs van a karácsony ünnepében, melyet magyarázni, bizonyítani nem lehet, csupán átélni, átérezni, felfogni. Minden baj, bánat, nélkülözés, szenvedés megszűnne, ha mindég ez a mély, nagy szeretet uralkodna az emberek szívében, mely ilyenkor karácsonytájt, még a legridegebb embert is megindítja és a lelkekben édes elhatározást ébreszt: „Örömet szerezni, vagy legalább is könnyeket törölni!“

Ez a könnyeket letörölni akaró krisztusi szeretet hozott ma össze bennünket. A tehetősebb meglátta a szegény szemében az el nem mondott sóhaj, kérést: Emberek, adjatok, amit Isten adott!

Meghatóan mondja ezt el *Tábori Piroska*:

*Ünnepeljétek meg szépen e szép napot!
Ne legyen ma árva a nagy föld kerekén!
Ne legyen elhagyott és ne legyen szegény!
Lélek szép virága: jóság és szeretet,
Töröljétek le ma a hulló könnyeket!
Jósággal vessetek igaz békemagot.
Adjatok, adjatok, amit Isten adott!*

Krisztus tanítását ismerő és követő jó lelkek meghallották

e néma kéréseket, megnyitották szívüket, erszényüket és sok szépet, hasznosat összegyűjtve, megvarrva, eljuttatták ide, a ragyogó karácsonyfa alá, hogy sok-sok elszomorodott, elhagyott, reményét vesztett léleknek derűt, megnyugvást varázsoljanak a szívébe. Hiszem, sőt tudom, hogy ma itt nincs elégedetlen, szomorú szív. Boldogok, sőt nagyon boldogok azok, akik adhattak, mert tudják, hogy örömet szerezhettek és eszükbe jut Krisztus tanítása: „*Amit egynek tesztek a kicsinyek közül, azt nekem tesztek.*” De azért is boldogok az adakozók, mert tudják, hogy jobb adni, mint kapni. Azok a jó szívek, akik adományaikkal a mai szép karácsonyestét valóra váltották, ilyen szépen elrendezték, tudom, hogy egész éven át nap-nap után arra gondoltak, hogy Isten nem akarja ezt a nyomorúságot, csak megengedi, — és azért adott szívet, belátást, testvéri érzést, akaratot és észet, hogy a jobb világot megteremtsük. Ezért ezek a vallásos lelkek nem csüggedtek, nem keseregtek, nem tétlenkedtek, hanem elindultak a jobb jövőbe vetett reménységgel felfelé, a magasságok felé és krisztusi szeretettel dolgoztak, fáradtak szenvedő embertársaik érdekében. Ez a munka nagy megerőltetéssel járt, de a nyomorúságtól az eszményihez vezetett és megmutatta, hogy *még nem aludt ki a felebaráti szeretet lángja.* — Ezért az odaadó, önzetlen, sok fáradtsággal járó munkáért hálás szívvel köszönetet mondok azok nevében is, kik majd adományokat kapnak. Hiszem, hogy mindenki lerója köszönetét, háláját egy forró imával, hogy a jó Isten áldja meg azokat a jó lelkeket, akik saját nehéz gondterhes életükben meglátták a mások nélkülözéseit és segítettek azon.

A nélkülözők nézzenek, — különösen most, karácsonykor, — a jászolban fekvő kis Jézusra, aki ég és föld királya, s szegénységével hozzánk akart hasonló lenni s ha majd megkondulnak a karácsonyra csilingelő harangok, ébredjen fel, a már talán elfáradt szívekben a remény, hogy a megpróbáltatás, a bűneinkért megérdemelt büntetés ideje véget ér, ha Istenbe vetett bizalommal imádkozzuk: *Legyen meg a Te akaratod!* Imádkozzunk oly kitartással, mint Lambert Simon francia papköltő tette. — A Rhône folyó völgyében Beaucaire (Bokér) városkában volt pap, hol egyszer szentbeszéd mondása közben hangját elvesztette, megnémult. Tizenkét évig nem tudott beszélni. Minden gyógykezelés hiábavalónak bizonyult. — 1848 karácsony éjjelén látomása volt, hogy meghalt édesanyja kéri Szűz Máriát, adja vissza gyermeke hangját. Szűz Mária megígéri a kérés teljesítését, ha Lambert Simon csak az isteni Kisedet dicséri, magasztalja verseiben, énekeiben és kéri, hogy adja vissza a hangját. A néma papköltő megteszi, éveken át írja bizalommal a legszebb verseket. Mulnak az évek, de reményét nem veszti el. Fiz hosszú szenvedésteli év után, 1852-ben karácsony estéjén visszanyerte a hangját s most már hangos szóval, boldogan hirdette tovább a kised Jézus jóságát. A verselést sem hagyja abba, versei tele vannak hálaadás-

sal, dicsőítéssel. — Imádkoztunk-e mi már ily kitartással? — Ilyen bizalomteljes lélekkel, ilyen mély érzelmekkel, állhatatossággal legyen tele a szívünk s a kis Jézus születését oly boldogan várjuk, mint várták a betlehemi pásztorok és siessünk gyermeki bizalommal Jézushoz, aki megadja, amit kérünk. — Megadja majd, — ha kiérdemeltük, — egyéni boldogságunkat s mindannyiunk közös imádságának meghallgattatását s visszakapjuk ezeréves szép hazánkat a Kárpátoktól Adriáig! Adja Isten, hogy a jövő év karácsonyát már Nagy-Magyarországon ünnepelhesük boldog, örömkönnyek közt.

Ezredéveken keresztül várt az emberiség a világ Megváltójára, míg végre a könyörülő Isten irgalmas szíve meghallgatta az esdeklést s a betlehemi istállóból kiáradó fényvel és igazsággal, szeretettel beragyogta a világot! Hisszük, hogy a trianoni igazságtalanság után is eljön az igazság fénysugara s meghozza a magyar szívek legszebb karácsonyát, *Nagy-Magyarországot*. Mondjuk Felleki Sándorral:

*Hitünk soha ne veszítsük!
Ne csüggedjünk! Majd jóra fordul.
A boldogság nótája zeng majd
Jóság, szeretet újra lesz még, —
Minden szívből, minden bokorból.
És lesznek régi, szép karácsonyesték!*

Hisszük, hogy ha majd újra karácsony lesz, a megkonduló harangok szavával együtt millió és millió boldog szív örömtől ujjongó hangja imádkozza majd: „*Dicsőség Istennek!*“ Az angyalok a betlehemi mezőn békességet hirdettek a „jót“ akaró embereknek. Ezért kérünk mi is, oh isteni Kised, add meg nekünk a békét, melyet a világ sem nem adhat, sem el nem vehet. Add Uram születésed ünnepén azt a szeretetet szívünkbe, amely átvezet a vezeklés sötét éjjelén s engedj születésed ünnepén minket is lélekben, jóakarásban ujjászületni, hogy még szorosabban egyesüljünk szent példaadásod révén a tiszta szeretetben, melyet Te hoztál magaddal az égből a betlehemi szegényes jászolba.

Tekints az ártatlan kis gyermekekre, szeresd őket nagyon, tanítsd meg őket imádkozni, dolgozni és egymást testvérként szeretni, de tanítsd meg őket forró, törhetetlen hazaszeretetre is. Szeresd Jézusom az apró kis magyar gyermekeket, szerezz nekik sok örömet, hogy valóra váljon a sok kis gyermek álma: a baba és főzőcske, a hintaló és fakard, ez mind meglehet, csak Jézusom Te akard!

Dicsőség Istennek, békesség az embereknek, boldog, kegyelemteljes karácsonyt kívánok mindenkinek!

Barabás Ilona,

